

maa paa Herredskontoiret mangle en Mand, som har juridiske Kundskaber. For 300 Rd. kan man faae en Person, som har de fornødne Kundskaber, for at Forretningerne ikke saa ofte behøve at forsinkes; nu forsinkes ofte en og anden Expedition fra Rikten for Saadanne, som boe langt fra Byen, jeg mener i Slagens Landsogn. Jeg havde ventet til denne 2den Behandling at have erholdt nogle Oplysninger angaaende de paagjældende Forhold; de ere imidlertid ikke komne tilstede, men jeg venter at faae dem inden 3die Behandling og haaber da nærmere at kunne begrunde, hvad jeg her har sagt: at naar der tages Hensyn til Vederlaget for Lønninger til Kontoirpersonale ved Virke-dommerembedet paa Læsø, er den her foreslaaede Nedsættelse mindre heldig.

Justitsministeren: Ministeriet har lagt til Grund ved Beregningen af det Beløb, som er foreslaaet til Kontoirpersonale, de Oplysninger, som indeholdes i de for 1858 og 59 indkomne schematiske Indberetninger, og de, som senere ere blevne meddeelte Ministeriet. Jeg troer ikke der er nogen Anledning til at antage, at de 400 Rd., som man har opført som Udgifter til Kontoirpersonale, ere ansatte hviere, end Omstændighederne virkelig gjøre fornødent. Jeg troer meget mere, at de stedlige Forhold og navnlig Bestaffenheden af en stor Deel af de Forretninger, som foresalbe i den her omhandlede Jurisdiktion, gjør det mere end sandsynligt, at 400 Rd. ikke er et for stort Beløb til dermed at tilveiebringe de Arbeidskræfter, som i denne efter sin Natur særdeles byrdefulde Jurisdiktion er fornødent. — Naar Udvalget i dets Betænkning har henviist til en Sammenligning mellem dette Embede og Virke-dommerembedet paa Læsø og ved at gaae ud fra den opstillede Sammenligning troet deri at finde en Bestyrkelse for, at 300 Rd. maatte være tilstrækkeligt, saa kan jeg mod denne Bemærkning ikke sætte nogen bestemt Beregning, hvorom jeg kan sige, at den for mig er en saadan Maalestof, at jeg turde indstaae for, at der virkelig ikke vilde kunne indtræde noget Misforhold ved her at give 400 Rd., medens Læsø Virke-dommerembedet i forrige Aar kun er blevet indrømmet 300 Rd. Det, jeg maa

gaae frem efter, er det Indtryk, jeg som Minister har faaet af Omfanget og Antallet af de foresaldne Sager, som ere indberettede til Ministeriet, og i det Hele taget af hvad der paa den Maade, hvorpaa Saadant skeer, er kommet til min Kundskab om Forretningernes Bestaffenhed, og jeg udtaler da ikke Andet end min fuldkomne Overbeviisning, naar jeg siger, at Forretningerne i Slagen ere flere og mere omfattende, end de ere det paa Læsø. Jeg kan derfor ikke Andet end anbefale til det høitærede Thing at lade det blive ved de 400 Rd. til Lønning for Kontoirpersonale i Slagen og ikke deri at afsorte 100 Rd. For at fravige det, der efter de foreliggende Oplysninger gjør det mere end sandsynligt, at der maa medgaae, troer jeg, at der maa være Noget, man bestemt kunde holde sig til, og Mere end en Sammenligning med det Embede, hvortil man har holdt sig — og jeg troer saameget mere at turde anbefale Thinget at lade det blive ved, hvad Regjeringsudkastet har foreslaaet, som man ialtsald ved den forestaaende Revision vil have tilstrækkelig Leilighed til at rette derpaa, hvis Erfaringen virkelig maatte vise, at de 400 Rd. have været mere, end der egentlig kunde antages absolut at gaae med til Forretningernes tilhørende Besørgelse.

Hvad angaaer Spørgsmaalet om Forholdet mellem en foreløbig Lov og en endelig Lov, tør jeg i det Væsentlige henholde mig til, hvad jeg hittede under Sagens første Behandling. Jeg anseer det langtsaa saa klart som den ærede Ordfører, at en foreløbig Lov, naar den Rigsdag, for hvilken den forelægges, stilles ad uden at have taget Bestemmelse om, hvorvidt den skal stadfæstes eller forkastes, træder ud af Virksomhed. Jeg bruger her netop i Anledning af, hvad den ærede Ordfører bemærkede, disse almindelige Udtryk: naar den Rigsdag, for hvilken den foreløbige Lov er forelagt, stilles ad, uden at have taget Bestemmelse om, hvorvidt den skal stadfæstes eller forkastes, for at forebygge enhver Misforstaaelse, og jeg tilføjer, at min Udtalelse ikke maa betragtes anderledes end som en Tvivl, jeg kan nære; at jeg altsaa ikke anseer Spørgsmaalet saa aldeles klart, hvad der ogsaa er i Overensstemmelse med, hvad jeg hittede under første Behandling, og at